

DE REFORMATIE

Weekblad tot ontwikkeling van het Gereformeerde leven

Onder redactie van Prof. Dr. F. J. J. Buijendijk, Dr. K. Dijk, Dr. V. Hepp en Dr. B. Wielenga

Medewerkers: Dr. H. A. van Andel, Solo; J. van Andel, 's-Gravenhage; N. Baas, Amsterdam; Prof. Dr. H. Bavinck, Amsterdam; Dr. Henry Beets, Grand Rapids, Mich., N.-A.; Dr. Joh. C. Breen, Amsterdam; Prof. Dr. F. W. Grosbeide, Amsterdam; Dr. W. G. Harrenstein, Medan; Prof. Dr. T. Hoekstra, Kampen; Dr. G. Kelzer, Tiel; Dr. B. A. Knoppers, Almelo; Dr. J. G. Kunst, Arnhem; Dr. H. W. Laman, Assen; Dr. C. Lindeboom, Amsterdam; Prof. Dr. S. O. Los, Voorburg; Dr. F. C. Meijster, Rotterdam; Dr. J. C. de Moor, Amsterdam; Prof. Dr. J. Ridderbos, Kampen; Dr. J. C. Rullmann, Utrecht; Dr. K. Schilder, Gorinchem; J. Schouten, Rotterdam; Dr. W. J. A. Schouten, Kampen; Dr. J. Thijs, Meppel; Dr. B. W. van der Vaart Smit, 's-Graveland; Dr. D. H. Th. Vollenhoven, Oostkapelle; Dr. J. de Vries, Tilburg; Dr. J. D. Wielenga, Anna-Jacobapolder; Mr. J. A. de Wilde, 's-Gravenhage.

Adres der Redactie:
Dr. V. HEPP, Paul Krugerstraat 55, Watergraafsmeer.

Drukkers-Uitgevers:
OOSTERBAAN & LE COINTRE, Goes.

Abonnement: /1,25 per 3 maanden bij vooruitbetaling.
Advertentiën: 25 ct. per regel. Reclames: 75 ct. p. r.

Het volgende nummer verschijnt D.V. 8 October a.s., waarna de geregelde verschijning telkens des Vrijdags zal plaats hebben.

Openingswoord van de Redactie.

Door geleidelijke overgangen en catastrofale gebeurtenissen zijn wij gekomen in een veelszins andere wereld. Wij leven in een wereld, waarin uit den chaos der door den oogen verscheurde menscheit een volkerenbond ontstaat, die de opperste leiding in handen neemt, met idealistische woorden, maar voorloepig met imperialistische daden.

Het is een wereld, waarin ter eener zijde de leiders en de volken radicaler dan ooit met godsdienst en oude zeden breken, en waar anderzijds een vloedgolf van „nieuwe religie” en modern bijgeloof de ontrodderde zielen overspoort.

Het is een wereld, waarin het „proletariaat” zich gereed maakt de resten der bestaande orde weg te ruimen en aan kerk en kapitalisme den grooten dag der vergelding aankondigt.

Een wereld, waarin naast het hoogste idealisme en versobering des levens, tot in het droogleggen der staten toe, de meest uitbundige genotzucht en sportmanie (waarvoor de cultuur gelegenheden schepst) den levensstroom verandert en de tegenstellingen verdiept.

Een wereld, waarin de staat, als een moderne almacht, zich opmaakt het leven te „regelen”, het maatschappelijk vraagstuk op te lossen, zonder en desnoods tegenover de kerk.

Een wereld, waarin menig arbeider zich aan den arbeid door gestage inkrimping van den werktijd zoekt te onttrekken en de emancipatie der vrouw zich geleidelijk voltrekt.

De geschiedenis ontwikkelt zich naar de vol-einding, zoowel ten goede als ten kwade.

Naar haar oorsprong behoort de kerk niet tot de geschiedenis.

Haar grondslag is op de bergen der heiligheid. Zij komt uit de eeuwigheid, en heeft haar binnenzijde naar de eeuwigheid gekeerd. Zij past zich niet aan bij de wereldgeschiedenis, zij leeft principieel haar ontwikkeling niet mee, maar, waar zij eenerzijds voor haar de heiding legt, getuigt zij anderzijds tegen haar en roept tot terugkeer naar het eeuwigheidsbeginsel. Zij bouwt de ark om de catastrofe, waarop de geschiedenis uitloopt, te ontvlieden.

Wie het wezen van de kerk (het christendom) aanpast aan de denkvormen, aan den modernen geest, aan de gewijzigde orde, aan de nieuwe, ook godsdienstige, behoeften, — breekt haar kracht, verliest haar zegen. Dat is geen reformatie, maar revolutie, en deze willen wij niet.

Is de kerk, ondanks haar eeuwigheidsbeginsel verwereldlijkt, is zij mee gaan dringen op den „weg der menscheit” naar een vertoebeld gemeenschappelijk doel — dan roepen Gods profeten haar terug tot de geestelijke hoogte van de bergen der heiligheid, dan komen Gods herders de schapen teruglokken naar de oude paai.

Dit is wel reformatie, een reformatie, die wij vóór alles willen; als wij ze niet wilden, zouden wij Gods stem tegen ons hooren als ontrouwe profeten.

De reformatie, die wij willen, is een wegstuwen van al wat de kerk, en in het algemeen het christelijk leven, in den grooten naar het goddelijke vrijheidsbeginsel belemmert, en, in zoover er afglijding was, een terugzoeken van de eeuwigheidsbasis, waaraan de christen door het Woord verbonden is.

Reformatie is in de eerste plaats positief, zij is niet de negatie, maar de conservatie. Wij willen behouden, vasthouden... het van God gegevene, het geordineerde, — gelijk een boom zijn wortels vasthoudt en, door ze dieper te drijven, zelf hooger opgroeit.

Ons vasthouden aan de oude tradities is dus

niet het enkel aanvaarden van feiten, maar het grijpen van de levenskrachten, die bekamen tot voortbouw, tot uitzuivering, tot nieuwe daden.

Reformatie, zal zij waarlijk dien naam dragen, is niet alleen een geschiedkundige werkelijkheid in het verleden, waarin wij gelooven, maar ook een nu heerschend beginsel, waaruit wij leven.

In zóóver staan wij anders dan onze vaders, als dit in wezen onveranderde beginsel, ons stelt in antithese met een nieuwe wereld. Een veranderde wereld verplicht tot een vernieuwd belijden, tot een herkeur van onze wapenen, — en tot een toelaten van nieuwe bevruchting.

Het wezen der kerk is onveranderlijk, maar naar haar aardse openbaring is zij in de wereld, tegenover de wereld, ten deele van de wereld.

Waar de nieuwe tijden zijn van God, is de geschiedenis de stem van God, waardoor Hij Zijn volk tot bekeering roept, de daad van God, waardoor Hij het tot ontwikkeling dringt.

Voorzover wij Gods stem in deze nieuwe wereld hooren, hetzij de stem van aanklacht, hetzij de stem tot opmarsch, willen wij als Samuel gehoorzaam luisteren, zeggende: Spreek, Heere, want uw knecht hoort!

Dit is de reformatie, en op zichzelf is zulk een openbaring niet nieuw. Onze vaders, ook de oude profeten, hebben in dezen zin de reformatie gezocht. Alleen dit is het verschil: wij willen het doen in dezen tijd, voor dezen tijd.

Op de volgende punten hebben wij daarbij de aandacht te vestigen.

1e. De geschiedkundige reformatie, waarop wij ons beroepen, waarvan wij uitgaan, is onvolkomen en onvolledig geweest. Onze eerbied voor de reformatie mag niet zijn een zondig dwepen met dit werk, waaraan ook de menschelijke hand zichtbaar was.

We moeten durven komen met ons oordeel, onze kritiek. We moeten vrijmoedig vragen, waar de vaders hebben gefaald, waarin zij te conservatief zijn geweest. Wij moeten willen zien, waar zij bleven staan, terwijl ze hadden moeten voorwaarts ijveren, — waar zij verbraken, hetgeen zij hadden moeten houden.

Wij zullen misschien de ontdekking doen, dat zij, in het vaststellen van de kerkleer, den Roomschen zuurdeesem niet finaal genoeg uitzuiverden, dat zij de mystiek en de symboliek der middeleeuwsche kerk te negatief hebben beoordeeld, dat zij de werking van het christelijk beginsel voor den staat en voor het maatschappelijk leven niet consequent genoeg hebben begeerd en gezocht.

Hier ligt een taak voor reformatie.

2e. De reformatie is verbasterd. Niet alleen geestelijk, doordat de vurigheid van geloof en de heiligheid van het leven is getaand, — maar ook doordat wij tendeele aan het idealisme van een reformator als Calvin zijn ontzonken. Wellicht zullen wij bij eertlijk onderzoek ontwaren, dat de vader onzer reformatie nuchterder, vrijer, stond tegenover het leven (het doodgewone maatschappelijke leven in al zijn vormen) dan wij, — dat hij geestelijker was in het zoeken naar het dogma, — dat hij ruimer was in het beoordeelen van andere schakeeringen van het protestantisme (zocht hij niet vereeniging met de Luther-schen?), — dat hij idealistischer streefde naar de ééne groote wereldkerk. Wij zullen misschien ontdekken, dat de harde werkelijkheid ons in sommige deelen allengs positivist, realist, gemaakt heeft, — dat we te veel berusten zelfs in de zondige werkelijkheid van een verdeeld christendom — en ook, dat wij in het belijden van de leer de waarheid teveel in scholastische vormen hebben gedrukt. Misschien komen wij tot de conclusie, dat wij in sommige dingen van de 17de eeuw terug moeten naar de 16e eeuw, van Voetius naar Calvin, — en dan nog verder terug naar het Christendom van de apostolische eeuw.

3e. Reformatie is ook evolutie, zij is voortgaan van kracht tot kracht, van licht tot licht. Reformatie is niet alleen verbetering maar ook ontwikkeling. Sommigen meenen de kerk te moeten reformeeren op de manier van een Hollandsch burgerman, die een Philips-brander laat plaatsen in zijn oude petroleumlamp. Dit is het zetten van de nieuwe lap op het oude kleed. Daarmee redt men het tanende christendom niet.

God heeft in alle levend ding, ook in zijn levende kerk, het beginsel van voortzetting, uit-groei, gelegd. Het was de eere der hervormers, speciaal van Calvin, dat zij tegenover het bevroren Rome dat levend beginsel herstelden, en den on-doodden stroom in nieuwe beddingen leidden.

Men doet de reformatie oneer aan, men maakt haar tot een tweede „Rome”, wanneer men haar niet anders beschouwt dan als een monument, waarbij men op vaste tijden de lauwerkransen van zijn bewondering neerlegt.

Den ontwikkelingsdrang in de kerk moeten wij leeren voelen, en, als wij hem ontkent hebben, hem den weg banen, op het gebied van de liturgie (hier zijn werkelijk versteende vormen); op het gebied van de kerkinrichting (hier zijn wij zelfs conservatiever dan onze vaders, die de vrouw tot het diakonaat roepen); op het gebied van de belijdenis (nog in de 17de eeuw stelde de kerk een bepaalde confessie tegenover een bepaalde ketterij); op het gebied van Schriftbeschouwing en Schriftverklaring (onze vaders hebben gewoekerd met al 'twetenschappelijk materiaal, dat de „cultuur” van dien tijd hun bood); op het gebied ook van het dogma, waar wij veelszins niet anders doen dan erven, zonder te werken. Wij mogen niet meenen, dat wij de waarheid hebben bereikt tot in haar diepte, als wij ze maar hebben geformuleerd, en loopen dan over de waarheidsschatten zelve heen, die in den akker zijn verborgen.

Eenerzijds zal de aanvaarding van dit ontwikkelingsbeginsel ons in scherper conflict brengen met de groeiende wereld, en waar zij dit doet, zal dit ons dringen tot een nieuw, antithetisch belijden, tot een breed en bijzonder apologetisch verweer — maar bij dat bestrijden zullen wij niet volstaan met de wapens te halen uit het tuighuis van Dordt of Heidelberg, — wij zullen ons zwaard moeten vegen in de werkplaats der hedendaagsche christelijke wetenschap.

De kerk, het christendom, is echter ook geroepen tot een opnieuw zich oriënteren tegenover de vraagstukken, die deze eeuw haar voorlegt, de wetenschappelijke, de politieke, de sociale, ook de esthetische vragen, — en, waar ze uit onzen kring opduiken uit de zoekende zielen, speciaal van de „jongeren” (die soms ook „ouderen” zijn), daar mag de kerk ze niet doodzwijgen, veel minder ze van tevoren brandmerken als verschijnselen van ongelooft. Door zulk een ontkennen en kritiek zou zij juist een oorzaak worden tot vervreemding en ongelooft.

Zelfs waar de buiten-christelijke wetenschap, de ongeloovige tegenpartij, de moderne staat of ook het pure maatschappelijke leven, ons voor de vraagstukken stelt, — daar mogen wij niet volstaan met het afwijzend gebaar, — daar is ook de roeping tot doordenken en bezinning, of God door de vruchten der algemeene genade zijn kerk verrijken, tot ontwikkeling en verdieping aansporen wil.

Wij hebben te vragen, of de wijsbegeerte ons iets te zeggen heeft bij het inleven in het oude dogma, — of de wetenschap met haar grootsche ontwikkelingen ons iets kan geven tot zuiverder zien en getrouwer overzetting der Schrift, — of de sociale vernieuwing ons ook verplicht tot verandering in het systeem der opvoeding, in de zorg van de kerk voor de armen, in de opheffing van de vrouw tot het kerkelijk recht, in het algemeen in de bewaking en voeding der zielen volgens de noden en gaven van dezen tijd.

De kerk zal zich moeten reorganiseren, bij name in de groote steden, zal zij kunnen bewaren, wat zij heeft, en veroveren wat zij niet meer heeft, — zij zal moeten opwaken tot een grootsche actie van evangelisatie in alle standen, — zij zal in den nieuwen tijd moeten indragen de geestelijke schatten, waarvan zij de draagster en rentmeesteresse is.

Zijn wij de eersten, die dit willen, die tot het bewustzijn van deze taak zijn ontwaakt?

Het zou een al te forsche aanmatiging zijn, dit te zeggen, een aanmatiging, die door de feiten zelve zou worden weersproken.

Het Reveil en de acties van '94 en '86 waren vruchtbare hervormende daden.

Onze christelijke pers is in het algemeen een oerbiedwekkende kracht tot hervorming; de Vrije Universiteit is een reformatorisch heijdenstuk, — wij hebben groote mannen, die een stroom van reformatorische denkbeelden over ons volk hebben doen vloeien.

Wanneer wij denken aan den arbeid van reformatoren als Dr. Kuyper en denkers als Dr. Bavinck, dan zouden wij bijkans geneigd zijn te zeggen: Wij behoeven niet anders te doen dan nog meer het door hen gedachte te populariseren. Wij beschouwen dit ook werkelijk als een deel van onze taak. Wanneer ons volk de reformatorische denkbeelden van Dr. Kuyper dieper vat, meer algemeen aanvaardde, wat zou ons christelijk leven reeds veelszins anders en verder zijn.

Het bestaanrecht van ons blad zoeken wij ten deele daarin, dat wij juist een speciaal reformatorische gedachten als van de veelszins vruchtbare en tot nieuw leven bevruchtende denkers, Dr. Kuyper en Dr. Bavinck, doordenken en aan het volk propageeren willen. Waarschijnlijk zullen wij in sommige vraagstukken eigen wegen, en op de aangewezen wegen verder gaan. Wij staan pas aan het begin der reformatie, en... de wereldgeschiedenis gaat snel.

Onze roeping voor het stichten van dit blad ontleenen wij aan den wil, aan den beseften plicht tot reformatie, voortbouw, vernieuwing, zuivering.

Een groot deel van de bestaande kerkelijke pers legt zich niet speciaal op dit reformatorische zoeken toe. Om technische redenen, om de lokale belangen, die zij moet dienen, kan zij het niet. Soms ook wil zij het niet.

Voorts, — het eigen karakter van ons blad bestaat in het rekening houden met de duidelijk merkbare stroomingen in ons kerkelijk leven. Bescheidenheid weerhoudt ons aan een enkele reformatorische richting alleen het woord te geven. Wij willen met alle hervormende elementen samen werken, samen zoeken. Er zijn stemmen, die wij niet mogen smoren, nieuwe stemmen, jonge stemmen, waarnaar wij luisteren willen.

Samenvattend kunnen wij dus onze gedachten aangaande beginsel en doel van ons blad uitspreken in het volgende program van actie:

1. „De Reformatie”, Weekblad tot ontwikkeling van het Gereformeerde leven, staat op den grondslag van de Gereformeerde belijdenis.

2. Doel van het blad is, leiding te geven aan en te bevorderen het reformatorische streven, dat bestaat in den kring der Gereformeerden.

3. Aan de oprichting van het blad ligt ten grondslag de overtuiging, dat er in de Gereformeerde Kerken is een achterstand ten opzichte van hare belijdenis, en dat het daarom noodig is de belijdenisschriften en liturgische formulieren te onderwerpen aan een reconstructie en uitbouw, waarbij plaats ingeruimd moet worden aan de groote problemen (cultuurvragen), die sinds „Dordt” zijn opgekomen.

4. In het algemeen wordt dus erkend de noodzakelijkheid van dogma-vorming naar de waarheid der Schrift, zoowel door negatieve als positieve ontwikkeling.

In het bijzonder zullen daarbij de volgende vraagpunten aan de orde moeten gesteld:

a. Het dogma der inspiratie en van het Schriftgezag (o.a. de verhouding van den menschelijken en goddelijken factor in de Schrift).

b. De ken-kritische kwestie van het geloof en van den grond des geloofs.

c. De grenzen van de christelijke vrijheid ten opzichte van de hedendaagsche „cultuur”.

d. De pluriformiteit der Kerk en het streven naar waarnaering van en samenwerking met verschillende schakeeringen van het christendom.

e. De vrouwenbeweging in verband met het kerkelijk leven.

f. De kerk en het sociale vraagstuk.

g. De kerk en de opvoeding, speciaal van de rijpere jeugd.

h. Hervorming van den eredienst en het kerkelijk leven, de prediking, de liturgie, het catechetisch onderwijs.

i. De kerk en de evangelisatie (ook in de studentenwereld).

j. Reorganisatie van de kerk in de groote steden

Het doel van dit blad is niet slechts deze problemen ter sprake te brengen, of er zich negatief-kritisch tegenover te stellen, maar zooveel mogelijk de positieve zijde dezer kwesties op te zoeken en te pogen ze in positief reformatorische richting op te lossen.

Het is een grootsch plan, dat wij voorstaan, — zoo grootsch, dat wij vragen, of wij niet teveel omhelzen en dus in het pogen bezwijken zullen. Maar... wij gelooven Gods werk te doen.

Onze hulp staat in den naam van Hem, die alle dingen „nieuw” maakt.

B. W.

Ons plan.

Mag ik onzen lezers in korte trekken het plan (ik zou haast hebben geschreven: den plattegrond) van ons blad voorleggen?

Dit proefnummer draagt vanzelf een exceptioneel karakter.

Men ontvangt hieruit wel eenigszins een idee van wat onze „Reformatie” week aan week hoopt te bieden. Maar toch niet ten volle.

Daarom zal een enkel woord van inlichting niet ondienstig zijn.

Gelijk men aan het hoofd van ons blad kan zien, hebben tal van Medewerkers hun woord verpand om tot het welslagen van onze actie het hunne bij te dragen. Laat ik de verzekering mogen geven, dat zij hun naam niet enkel hebben gegeven om moreelen steun te verleenen, gelijk dat wel voorkomt, maar om met artikelen van hun hand de zaak der Reformatie daadwerkelijk te dienen. De opzet is n.l. deze, dat de Redactie niet alleen of in hoofdzak zal spreken, maar in zeer ruimen zin het woord aan anderen zal laten. Het behoeft dan bijna geen afzonderlijke vermelding, dat ieder slechts verantwoordelijk is, voor wat hijzelf heeft geschreven.

En nu iets over de verschillende rubrieken.

De voorpagina is bestemd voor de bespreking van een belangrijk onderwerp van meer algemeen aard. Voor afwisseling zal daarbij gezorgd worden. Daarom zullen er geen lange artikelenreeksen in worden opgenomen. Vijf nummers is het maximum, dat daarvoor ter beschikking wordt gesteld. Bovendien zal aan de schrijvers van vervolgstukken gevraagd worden om boven een volgend artikel den korten inhoud van wat reeds voorafging te plaatsen, zoodat de lezers dadelijk weer georiënteerd zijn.

Dan komt een meditatie, welke geen breede Schrift-beschouwing wenscht te geven, maar een enkele gedachte uit een Schriftwoord licht en die kort uitwerkt. De theologische Redactoren hebben deze rubriek gezamenlijk voor hun rekening genomen. Zij zullen elkander om de maand vervangen.

Rechtens heeft het Kerkelijk Leven aanspraak op een volgende rubriek. De zorg daarvoor werd aan mij opgedragen. Echter doe ik een krachtig beroep op de medewerking van anderen.

Sociaal Leven nam Dr. Dijk op zich. Ook hij zal zich daarvoor in verbinding met anderen stellen. Zending en Evangelisatie zal door Dr. Wielenga worden geredigeerd. Dr. J. D. Wielenga van Anna Jacoba-Polder en de heer N. Baas zullen onder meer hem hierin ter zijde staan. Ook Dr. Van Andel belooft reeds een bijdrage.

Litteratuur en Kunst werd eveneens aan Dr. Wielenga toevertrouwd. De namen onzer Medewerkers staan er borg voor, dat ook onder hen mannen van talent gevonden worden, die zich met liefde op dit gebied zullen bewegen.

Van Dr. J. C. Rullmann kan men van tijd tot tijd verwachten een Brief aan een jongeren tijdgenoot.

In Euitenlandsche Kerken hoopt Dr. G. Keizer de lezers op de hoogte te houden met wat er buiten onze erva in het kerkelijk leven voorvalt. Bovendien zullen correspondenties uit het buitenland zelf daarin een plaats vinden.

Bij de Boekbespreking, die in handen van Redactoren en Medewerkers wordt gegeven, zal met geen andere belangen rekening worden gehouden dan met die onzer lezers. Naar het oordeel der Redactie mogen de gewone recensie-loopjes er niet in voorkomen. Voor openhartige critiek zal niet worden teruggedeeind. Evenwel zal hierbij steeds de toelag voorzitten, om de waardering niet onder de critiek te laten lijden.

Door mij zal vervolgens een Pers-schouw worden gegeven. Bij uitzondering slechts zullen stukken van eenige lengte worden overgenomen. Meestal zullen uit andere bladen en tijdschriften, niet alleen van onze, maar ook van andere richting enkele typeerende zinnen over allerlei actuele onderwerpen worden aangehaald. Het behoeft wel geen betoog, dat alles wat in deze rubriek wordt opgenomen, nog niet onze instemming heeft. Ik wensch hierin slechts onze lezers met het oordeel van anderen in kennis te stellen.

Prof. Dr. Grosheide en Dr. De Moor werden bereid gevonden een Vragenbus gereed te zetten en den weeklijken met hun veelomvattende kennis te dienen. Men zende zijn vragen aan Eerstgenoemde, Amstel-lyk 83, Amsterdam.

Echter zal nog meer worden gedaan om met onze lezers voeling te houden. In ons blad zal ook een ruimte gereserveerd worden voor Stemmen uit onze Kerken. Ieder, die de Gereformeerde belijdenis van harte liefheeft en over het een of ander wel eens zijn gedachten wil uitspreken met het doel hierdoor reformatorisch en ontwikkelend te werken, vindt hier gelegenheid. Natuurlijk moet de Redactie daarbij zekere grenzen trekken. Vooreerst mogen zulke inzendingen niet te veel plaats vragen. Men gelieve daarom zijn oordeel saam te vatten in ten hoogste vijftien regels druks. Voorts worden geen stukken opgenomen, die een aanklacht behelzen tegen een persoon of eenig kerkelijk college. Al het persoonlijke en al wat den kerkelijken weg ontwijkt behoort hier streng te worden geweerd. Eindelijk berust, gelijk van zelf spreekt, de beslissing over het al- of niet-geschiede voor opname bij de Redactie. En waar de Redactie als regel eens per maand vergadert, verwachtte men geen onmiddellijke plaatsing van het toegezondene. Overigens hopen wij, dat van deze gelegenheid een druk gebruik zal worden gemaakt. Hiermede wordt stellig voldaan aan een verlangen, dat in den boezem onzer Kerken leeft. Zoo ziet dan ons plan eruit.

Het is echter voor uitbreiding vatbaar.

Dat onze lezers die spoedig mogelijk maken! En ik twijfel er niet aan of dit zal ook geschieden, wanneer reformatorische bezieling ter eere van God en Zijn Christus onze Kerken doortrekt.

HEPP.

UIT DE SCHRIFT.

De getrouwe Getuige.

En van Jezus Christus, die de getrouwe Getuige is, de Eerstgeborene uit de dooden en de Overste van de koningen der aarde. Openbaring 1: 5a.

Opmerkelijk toch, dat onder de namen, waarmede in de Johannesche zegenbede onze verheerlijkte Heiland wordt aangeduid, die van de getrouwe Getuige vooropgaat.

De beide andere namen: de Eerstgeborene uit de dooden en de Overste van de koningen der aarde schijnen het in verhevenheid en luister ver van den eerste te winnen.

Het zou u zelfs kunnen verwonderen, dat ze hier op een lijn zijn gesteld.

Immers, de getrouwe Getuige, zoo kan ook een mensch heeten.

In het volgende hoofdstuk wordt die benaming dan ook op Antipas toegepast.

Daar leest gij: „gij houdt Mijn naam en hebt Mijn geloof niet verloochend, ook in die dagen, in welke Antipas Mijn getrouwe getuige was, welke gedood is bij dielen, daar de Satan woont”.

Maar wie zou zich vermelen iemand, al ware hij ook de allerheiligste, als den Eerstgeborene uit de dooden of den Overste van de koningen der aarde te benoemen?

En toch moet de gemeente blijkbaar onder den indruk leven, dat Christus vóór alles de getrouwe Getuige voor haar is.

Waarom?

De verklaring daarvoor vindt gij in het karakter van het boek der Openbaring, of breder nog: in de eigenaardigheid van Johannes' boodschap.

Johannes is de apostel, van wien het woord stamt: Kinderkens, het is de laatste ure.

Niemand zijner broeders in het apostelschap was het vergund zoo sterk in het einde in te leven als hij.

Het krachtigst spreekt zich dat uit in zijn Openbaring.

En bij het licht van het einde ziet hij heel het evangelie als getuigenis, wat hij eigen arbeid saam als een getuigen (1:2), en noemt hij als oorzaak van zijn ballingschap het Woord Gods en het getuigenis van Jezus Christus (1:9).

Getuige, getuigen, getuigenis zijn woorden, die telkens bij Hem terugkeeren.

Wie, gelijk hij, eeuwigheidsdrang in zich gevoelt gevoelt zich ook vanzelf geroepen tot getuigen.

Hoe dichter de tijd, die eeuwigheid nadert, hoe meer het einde nabij komt, des te noodzakelijker wordt het getuigenis.

Is eenmaal de eindbeslissing gevallen, dan heeft het getuigenis geen zij meer.

Dan is alleen het woord aan de aanbidding.

Daarom moet het christendom, als het wel is, gedurig in kracht van getuigenis toenemen.

Een christendom, dat niet getuigt, is ten doode opgeschreven.

En nu staat Christus daar als de immer getrouwe Getuige.

Hij vuurt door Zijn voorbeeld u, die van Hem zijt, tot getuigen aan.

Hij verzoent door Zijn getuigenis voor den Vader uw ontroef in het getuigenis.

Hij beweegt u door het getuigenis, dat van Hem uitgaat in de prediking, tot het geloof.

Leeft gij in het besef, dat de einden der eeuwen op u gekomen zijn?

Getuigt.

Beaamt gij, dat gij in nog sterker mate dan de geloovigen uit Johannes' dagen, heiligen der laatste ure verdient te heeten?

Getuigt.

Is het u ernst met uw bede, dat Jezus' koninkrijk kome en zijt gij van de noodzakelijkheid van onvermoeide reformatie diep doordrongen?

Getuigt.

De reformatie beginne van uit uw eigen ziel.

Bekent, dat de prikkel tot getuigen bij u is afgestompt.

Valt er over in de schuld, dat de Christenen van tegenwoordig, ook gij, ook ik, te laf zijn in het getuigen.

Wij durven niet.

De aanhangers van het roode evangelie durven beter. Daarom is het christendom in verval.

Ook gij hebt er deel aan.

Valt dan de reformatie ter hand.

Neemt de toevlucht tot Hem, die de getrouwe Getuige is.

HEPP.

Toekennaren onder onze lezers verwijzen wij naar de annonce „prijsvraag” op bladzijde 7.

KERKELIJK LEVEN.

De Generale Synode.

I.

In zijn jongste kroniek in het „Gereformeerd Theologisch Tijdschrift” schreef Dr. Ferwerda, wiens hartelijk medelijken met de afvaardigden ter Generale Synode den objecten van zijn warme belangstelling weldadig aandeel, over de thans reeds beëindigde kerkelijke vergadering deze woorden: „En ditmaal vooral is de Synode disch rijk beladen. Reeds de kwestie-Netelenbos op zichzelf zal er een breede plaats innemen. En dan komen nog de voorstellen, die van alle oorden van het land naar Leeuwarden geadresseerd werden. Reeds nu staat vast, dat deze Synode in het leven onzer Kerke een historisch stempel zal dragen”.

De k...
De L...
beteke...
beslissin...
de belo...
des Hee...
Sprek...
Ik gel...
nog eer...
wijze, w...
sterkt z...
tingen...
de toek...
richt is...
Wat c...
Wel, er...
leven...
langrij...
hartelijk...
was niet...
uitbouw...
niet een...
ruze tu...
geen sp...
of voor...
bekende...
schermu...
voerd e...
Wat...
Niet...
hun tw...
en „we...
in dom...
daarteg...
lende d...
ouderlin...
oud-Kan...
drongen...
onze Ka...
Laat...
Op de...
nog we...
Dr A. K...
van het...
en nu b...
lijke ster...
benoeme...
bundel...
Heilige...
Zoo...
Zeker...
kalmer...
maar es...
ren, die...

De kw...
ons pad...
voor o...
het wa...
zijn Sch...
ook van...
commiss...
zetting...
En...
Zelfs...
den ind...
betreft...
dit te...
kon nie...
de ietw...
eerste...
Over...
Ik be...
die niet...
de uiter...
Aan zij...
gelijk...
het me...
langrij...
op den...
wonder...
leiding...
gadering...
Ik d...
Aan...
Hier...
op z'n...
broeder...
en de...
kostelijk...

Wat...
Een...
hoogge...
van pr...
in ons...
miste...
was pro...
voor de...
verontw...
Prof. G...
vriendel...
Commis...
prof. H...
heeft...
De t...
Prof...
week m...
onze ha...
hij me...
Maar...
aan. Ze...
de Hee...
Synode...
Voor...
Om...
God...
Wij...
Geluk...
Commis...
belangri...